

Bözsi Altmann

*Am tot ce-mi trebuie aici,
dar, de multe ori, mă apucă așa un dor...*

Ne revedem, Evi și cu mine, după 53 de ani, în Israel. Împreună cu soțul ei, Ruven, la volan, traversăm Emek Izra'el, valea fertilă din nordul țării, spre Migdal HaEmek, unde ne așteaptă cu nerăbdare mama ei, Bözsi Altmann. Pe drum povestim despre Israel, despre copii, despre cei patru nepoți, despre vremuri de demult. La cei 97 de ani, Bözsi este vioaie, plină de temperament și foarte emoționată. Uneori se încâlcește firul povestirii, dar momentele de bucurii și temeri, reușite și încercări se conturează clar. Noi, fetele, regăsim limbajul prieteniei calde de altădată.

Bözsi: *(Arătându-mi fotografiile celor patru strănepoți.)* Peste tot îi am lângă mine și mă uit la ei. Sunt dragostea mea.

M-am născut în Ungaria, la Endröd, în 1915¹. Când aveam cinci ani, am plecat la Timișoara, pentru că era periculos în orașelul unde m-am născut. Ne-au spus că, dacă ne găsec, (cu vocea sugrumată) ne omoară. Mai întâi am plecat la Budapesta, apoi în România. Eram bucuroși că am scăpat de acolo. Ungurii voiau să ne omoare pe noi, „jidanii”.

În România ne-au primit frumos, nu se făcea diferență între evrei și neevrei. Imediat am avut din ce trăi. Tatăl meu a avut o prăvălie de cereale și produse făinoase pe care le exporta prin unchiul meu în Franța. Am avut și timpuri grele, dar nu a fost atât de greu, cum ar fi fost în Ungaria. Am trăit în România până în 1960, când am plecat în Israel. Aici sunt bucuroasă, pentru că sunt cu toată familia; în România, mi-au rămas morții.

De aici, din Israel, am fost de trei ori în România, în vacanță la vărul meu, care a crescut ca un frate împreună cu noi, cu mine și cu sora mea. Vărul acesta a rămas orfan, părinții i-au murit: tatăl, în război, iar mama, de boală. Este tatăl lui Peter Fuchs², prietenul vostru, al lui Evi și al tău. Am fost deci trei copii și am avut o familie minunată. Numai frumos pot să spun și de soră, și de frate, și de părinții mei. Asta mă doare, pentru că toți s-au dus...

La Timișoara, am fost la școala elementară și gimnaziul Notre-Dame. După asta am mai făcut patru ani de școală. Am pictat, am făcut lucru de mână, am învățat limbi și bunele maniere la maici.

¹ Bözsi Altmann s-a stins din viață în 2016, la vârsta de 101 ani.

² Vezi mărturia lui Peter Fuchs în *Seară de amintiri*

(De aici înainte, Bözsi trece de la un amestec de română și maghiară la maghiară.)

Nu am simțit niciun moment că mă tratează ca pe o evreică, pot să spun *numai* bine despre ele. Din păcate, au desființat mănăstirile, așa că nu s-a mai învățat purtare frumoasă și maniere. Ce am învățat acolo a fost numai bine și frumos.

Au încercat să vă convertească?

Nu. Au fost totuși două fete care s-au convertit; și un băiat. Feller Pipi și una, Klein, și fiul unui medic care s-a convertit cu toată familia. Băiatul a avut scarlatină, iar tatăl lui a spus că, dacă se vindecă, trece la creștinism. Nu știu de alte cazuri. Nu prea țineam noi obiceiurile religioase. Mergeam la Schück rabi báci³ la ore de religie, în fiecare duminică dimineață, de la 10 la 12. Și acolo am auzit numai lucruri frumoase și bune.

Ca fată tânără, am avut o viață frumoasă, foarte frumoasă. Jucam tenis. Erau baluri, balul alb-albastru, culorile Israelului. Eram și într-o asociație evreiască, Hadasa⁴, în care erau aproape toate fetele evreice. Sâmbătă seara mergeam să dansăm. Mergeam la plajă să înotăm în Bega. Aveam societate bună: Feller Pipi, Kun Magda, Dornhelm Zsuzsi, care mi-a fost colegă de clasă. Magda s-a căsătorit cu un industriaș. Dornhelmii erau foarte înstăriți, aveau un magazin de textile și o casă pe Corso. Evreii erau foarte uniți, se ajutau unul pe celălalt. Îmi amintesc că, în fiecare magazin, era o pușculiță, iar toți banii care se strângeau se trimiteau în Palestina pentru foraje de fântâni. Solidaritatea între evrei era foarte mare.

Scuză-mă că amestec româna cu maghiara, nu prea am ocazia să vorbesc românește. Și cu Evi vorbesc ungurește, de asta îmi vin cuvintele în ungurește, vorbesc *heți-heți*⁵.

Nu face nimic, vorbești cum vă vine, am să traduc.

După ce am terminat la maici, am lucrat. Situația era cam grea, pentru că au venit comuniștii.

Tot era mai bine înainte, decât sub comuniști...

Înainte de comuniști, cum a fost sub regimul Antonescu?

Ne-a fost frică, dar nu am avut neplăceri mari.

Au pierit rude în Holocaust?

Evi: Din familia mamei, în Ungaria, mulți au fost deportați și nu s-au mai întors. Un frate mai mic al bunicii mamei a supraviețuit. Apoi a fugit din Ungaria și a venit în Israel.

Ați învățat o meserie?

Bözsi: Nu, nu am avut nevoie. La 14-15 ani am început să învăț croitorie, dar nu mi-a plăcut. – (*Ne îndeamnă:*) Serviți-vă! Luați din tort! Vreți lămâie la ceai? – Învățam până la ora 12, apoi mergeam să joc tenis. Nu m-a interesat croitoria. Apoi am avut serviciu ca secretară, la dr. Irina Vilanyi, lângă farmacia Weiss⁶, din Piața Unirii. M-am căsătorit cu Sanyi Altmann. Familia Altmann avea o stație de benzină la Jimbolia.

³ Rabin în templul ortodox din Iosefin.

⁴ Asociație de femei evreice.

⁵ *Juma 'juma'*, în ebraică.

⁶ Vezi *Istoria farmaciei Weiss*, în acest volum.

Evi: Tata s-a născut în Iugoslavia. Apoi s-au mutat la Jimbolia și de acolo a venit la Timișoara să învețe. (*Spre mama ei:*) Povestește cum a fost înainte de război.

Bözsi: Soțul a fost în tabără de muncă. Nu a fost ușor, dar tot era mai bine decât sub comuniști. Țineam legătura prin scrisori, ne scriam des. Ne-am cunoscut la prieteni.

Evi: Înainte de tata ai avut un logodnic, dar nu l-ai vrut.

Bözsi (*cu forță*): Da, da. Am rupt. A fost cumplit. Era din Sighet. Și era foarte religios. Mi-a spus că am să port perucă! Când am auzit asta..., a fost groaznic! Dar nu era numai asta, nu mi-a plăcut de el. A fost ceva aranjat, era cu sila. Părinții au vrut, pentru că era directorul unei mori într-un sat, ce știu eu, dar mie nu mi-a păsat! Am fost de acord cu logodna; dar după aia l-am dat afară! Așa cum zic: l-am dat afară! Poftim, nu avem nimic în comun! Nici nu am avut nimic în comun. Nu l-am lăsat să-mi sărute nici măcar mâna!

Unde ați făcut nunta cu Sanyi Altmann?

Bözsi: Nunta mea a fost în curtea sinagogii din Iosefin, acolo a fost *hupa*⁷. Am fost tare puțini, era în 1944. Erau bombardamente, atunci începuse povestea cu nemții. Nici nu puteam să ne adunăm mulți, pentru că ar fi ieșit cu necaz.

Evi: Nici nu avem fotografii de la nuntă.

Bözsi: Ne-a fost teamă, dar nu am renunțat la ceremonie. Că la comuniști, nu am fi îndrăznit...

De ce era așa de rău la comuniști?

Bözsi: Că nu se găsea nimic. Cumpăram un pui la piață, îl treceam prin fereastră, să nu mă vadă vecinii. Eu așa făceam. Nu prea erau evrei în vecini. Poate erau patru-cinci familii pe strada noastră. Eram în relații bune cu toți. Era o familie germană antisemită, dar cu noi au fost foarte drăguți, iar copiii lor aveau voie să se joace cu fetele Fuchs și cu Boris, prietenul din copilărie al lui Evi. Ei erau excepțiile. În așa măsură ne-am împrietenit, încât, după ce am venit în Israel, am corespondat cu Joska, băiatul lor, care a devenit preot.

De unde se știa că erau antisemiți?

Bözsi: Din comportamentul lor. Pe evrei nu-i tolerau, pe noi, da, noi eram excepția. La noi au ținut foarte mult și cu noi nici nu s-au purtat ca antisemiți. Cum îi chema?

Evi: Potenz, așa cred.

Bözsi: Potenz... nu, nu, nu cred, nu mai știu. (*Jenată*) Azi nu am o zi bună. Încă ieri îmi aduceam aminte de numele lor și voiam să povestesc despre ei. – Evice, ia o față de masă, pune-o, te rog. – Dar familia Potenz ținea foarte mult la noi. Cu noi nu s-au purtat ca niște antisemiți.

Evi: Apoi tata a fost dat afară de la birou și a găsit de lucru într-un siloz unde aduna cu lopata porumbul și-l curăța. Muncă grea. Nu aveam din ce trăi, bunica era și ea cu noi, bunicul nu mai era în viață. Am avut o vecină, o milițiancă; și atunci când bunicul era pe moarte, vecina asta a spus: „Crapă jidanu!”

Bözsi: Dar a avut un amant cu care a trăit, unul Fănică, el a făcut tot posibilul pentru noi. A spus: „Oricând vreți să plecați, fac tot pentru voi!” Pe atunci nu se putea ieși din oraș decât cu autorizație. Ne-a spus: „Eu vă aranjez tot!” Asta a fost când am depus actele și nu aveam voie să

⁷ Baldachinul sub care are loc ceremonia nunții.

plecăm din localitate.

Evi: Am avut prieteni: Gabi Drachsler si Boris Rubinski cu care m-am văzut la întâlnirea din Haifa⁸. Paula Wenkert, cu care am vrut să intru în contact, dar nu mi-a răspuns. Vali Schlomovici a devenit foarte religioasă și trăiește în SUA. Eram prieteni. Și Robi Kohn, cred că eram în aceeași clasă.

Noi mergeam la *rabi bácsi*, la domnul rabin⁹, la Comunitate. Când eram copii mici, am fost la sinagogă cu bunicul. După ce a murit bunicul, nu am mai avut multe contacte cu Comunitatea. Doar mai târziu, când am mers la *rabi bácsi*, mi-a plăcut grozav acolo! Când mă uit la poze, nu mi vine să cred. O altă lume! (*Spre mama ei:*) Povestesc cum am fost la *rabi bácsi* și am învățat.

Bözi: Pe Evi o ducea tatăl ei la serbări la Comunitate, eu nu am putut, pentru că am lucrat în trei ture la Kandia. Dar nu mă deranja, am fost fericită să lucrez, numai să mă lase în pace. La serbarea de Purim, unde ați jucat voi, nu am putut să merg. Vă mai amintiți poza asta? Era de acel Purim, din 1959. Uite, fetițele cu coroniță pe cap sunteți voi, Evi și cu tine, la 11 și 10 ani. În spate, cu pălărie, e tatăl tău, rabinul Ernest Neumann. El transpusese „Cartea Esterei” într-o piesă de teatru. Pare a fi foarte demult... și totuși, parcă ar fi ieri...

1959. Spectacol de Purim la Comunitatea Evreilor Timisoara. În față, de la stânga: fetițele cu coroniță, Eva Meir, n. Altmann, și Getta Neumann. În spate, cu pălărie, rabinul dr. Ernest Neumann, care a transcris povestea de Purim pentru scenă.

Pentru Evi și pentru mine, rămâne o amintire minunată. Eu eram Estera, Evi era Ahașveros, Peter era Mordechai.

Bözi: L-au dat afară pe soțul meu, era funcționar. L-au dat afară, pentru că am depus actele pentru plecare în Israel. Timp de un an am fost într-o situație foarte grea, pentru că *ládákon ültünk*

⁸ În mai 2011, a avut loc la Haifa o întâlnire a evreilor din Timișoara.

⁹ Rabin dr. Ernest Neumann.

(am stat pe lăzi¹⁰). Primisem pașaportul și au oprit plecarea. Norocul e că am găsit de lucru la Kandia, asta a fost foarte bine. Când s-a pornit plecarea din nou, am plecat imediat. Am avut dreptul la 20 kg de persoană. Dar nu ne-au prea folosit lucrurile. Ne-am încărcat cu fețe de masă și altele, aici n-am avut ce să facem cu ele.

E minunat că sunteți bine sănătoasă la această vârstă înaintată!

Evi: Ptiu, ptiu, să nu-i fie de deochi! (*Către mine:*) *She is the queen of the family*¹¹.

Bözsi: N-aș fi crezut că am să povestesc așa despre viața mea!

Evi: Nu ai vrut. Ți-am adus un caiet și un stilou și te-am rugat să scrii despre ce și cum a fost. Copiii și nepoții întreabă și nu știu ce să le răspund. Eu am început o viață nouă aici și nu eram destul de mare ca să știu cum a fost acolo.

Bözsi: Toți evreii sunt așa, Evike. Și noi am venit din Ungaria. Mai sunt lucruri de care îmi aduc aminte. Ne-am dus la Budapesta, la bunici. Așa am scăpat. Au spus că, dacă găsesc un copil evreu, îl înjunghie. *Már ott kezdődött a zsidóság.*¹² În România nu a fost așa de rău. Doar că nu puteam pleca din oraș. Acest Fănică ar fi făcut totul ca să ne fie pe plac, dar noi nu l-am rugat nimic. Evike, îți aduci aminte de el?

Evi: Nu, numai de ea, de zgrițuroaică.

Bözsi: Ne-a opărit florile cu apă fierbinte. Din răutate!

Înainte de război am trăit destul de bine. În timpul războiului a fost greu, dar am suportat. Tot era mai bine decât sub comuniști. E drept că a trebuit să predăm îmbrăcăminte și multe altele. Sanyi, soțul meu, era în detașament de muncă, departe de casă, corespondam.

În timpul comuniștilor închideam ferestrele și ascultam radio Israel. Evi era micuță și a întrebat odată, în fața ușii: „Nu ascultați radio Israel?” Aproape că am leșinat de frică, nu cumva să audă cineva!

În casa noastră locuiau încă două familii de germani: una era din Viena, alta din Timișoara. Dar mai era o pereche, ea era sârboaică, el, român, de ei ne temeam foarte mult. Dacă găteam ceva sau făceam cafea, închideam tot, să nu se simtă mirosul, pentru că puteau să fie invidioși și să întrebe de unde avem.

Evi (*către mine*): Mănâncă! *Ne koplalj mint othon!*¹³ (*Râsete*) Aveam un unchi la care mă duceam și care-mi spunea: Bagă în tine, nu posti ca acasă!

Mănânc, mănânc! Și pe nepoți îi îndopi?

Evi: Pe ei nu e nevoie! Mănâncă singuri!

Nu ne văicărim, nu facem mofturi

Bözsi néni, cum a fost emigrarea în Israel?

Bözsi: Păi, poți să-ți închipui. Cu câte kilograme am venit? Am locuit într-un țărif¹⁴, dar un țărif tare drăguț. Serios!

¹⁰ Traducere literală a expresiei ungurești *a ládákon ültünk*. Se folosea în legătură cu cei ce au primit pașaportul de emigrare, au lichidat tot, și-au împachetat lucrurile în lăzi, dar au rămas pe loc, pentru că s-a oprit plecarea.

¹¹ Ea este regina familiei. (engleză)

¹² Deja pe atunci începuseră să-i persecute pe evrei. (maghiară)

¹³ Nu posti ca acasă! (maghiară)

¹⁴ Un fel de baracă în care erau cazați nou-veniții în Israel, în primii 15 ani ai existenței statului. Condițiile de viață în aceste construcții erau deosebit de grele.

N-am mai auzit pe nimeni să spună că un țrif ar putea fi drăguț!

Tare drăguț! Cum am ajuns, a venit cineva și ne-a adus o sticlă de apă caldă.¹⁵ (*Râde*) Oamenii erau foarte simpatici, fiecare se bucura de celălalt. Acum este puțin diferit, s-a schimbat situația.

Ați vrut dintotdeauna să plecați în Israel?

Unii din familie au plecat devreme, mult înaintea noastră. Unul, primul care a ieșit din familie, ne-a scris: „Veniți, nu vă temeți, veți avea tot ce aveți nevoie. O să aveți o viață bună”. Unul după altul au plecat. Toți au plecat, în afară de Peter (Fuchs) care acum e la Reșița.

Când v-ați gândit prima oară să plecați?

Nu ne-am gândit. Pentru că ne-a mers foarte bine. Am locuit în casa noastră, în Elisabetin, dar ne-au dat afară când au ieșit legile antisemite în timpul războiului, apoi casa a fost naționalizată de comuniști. În casa în care tata a luat în chirie o locuință, oamenii erau cumsecade. Era un neamț, un brutar, avea o fabrică de pâine. S-au purtat foarte frumos cu noi.

Evi: Dar asta era înainte de război.

Bözi: Nu mai știu, Evi, înainte sau după...

Când am venit din Ungaria, tata era un om cu avere, a cumpărat o casă pe strada Ion Ghica și localul de prăvălie.

Evi: Părinții mei voiau să emigreze deja în 1956.

Bözi: Mama mea nu voia să emigreze, tata, oricum nu. El a murit, apoi mama a venit și ea cu noi. Tot spunea când a ajuns aici, în Israel: „E bine să trăiești aici, dar nu să mori”.

Și mai era o vorbă: *Nincs szegény ember, csak szemtelen!*¹⁶ Asta spunea tatăl meu. Nu demult am văzut o emisiune la televiziune despre unul care a primit o ofertă de slujbă și a refuzat!

Evi: Când ați ajuns în țară, erați gata să faceți orice, absolut orice.

Bözi: Tot am făcut! Eu am ajuns în fabrica de mănuși Fulop. Am învățat cum să fac mănuși, apoi mai târziu ne-a dus la mașini, am învățat repede cum să cos, apoi am fost la o altă secție și am cusut paltoane de piele. Vreo șapte-opt ani. Soțul a lucrat ca funcționar la moară, pentru că știa ebraică. Dar până a terminat ulpanul¹⁷, a lucrat la o bază de avioane, la construcție de piste de aterizare. El a fost la Liceul Izraelit comercial, la Timișoara, avea deja cunoștințe bune de limbă, știa să citească și să scrie, dar s-a dus la ulpan ca să învețe să vorbească.

Evi: Când s-a închis fabrica unde au lucrat, părinții au închiriat un local, un magazin cu obiecte de menaj, până a murit tata, în 1977. Atunci am lichidat prăvălia.

Bözi: Când am rămas singură, am făcut baby-sitting la un medic, apoi m-am dus la club. Pensia era atunci de ajuns, dar acum... Dacă n-aș primi despăgubiri după soțul meu, pentru că a fost în detașament de muncă, ar fi greu!

Îți aduci aminte, Evi, ne-am distrat pe vapor. Era interesant. Am fost bucuroși că am plecat. Am sosit aici, într-o lume nouă!

Ați venit cu vaporul?

Evi: De la București, am zburat la Roma. Așteptam un vapor sau un avion să ne ducă la Viena,

¹⁵ Țevile erau pe pământ, la soare, nu erau încă îngropate în pământ, mi-a explicat Evi.

¹⁶ Nu există om sărac, ci numai obraznic! (maghiară)

¹⁷ Școală pentru învățarea intensivă a limbii ebraice, în special pentru imigranții în Israel.

de unde am fi zburat aici. Tata a spus să mergem cu ce vine întâi. Și a venit vaporul.

Evi: Îți aduci aminte ce a spus bunica atunci când am sosit aici, în țrif? Ședea pe patul de Sohnut¹⁸ și a zis:

Bözi: ...să nu vină Magda¹⁹!

Evi (*către mine, zâmbind ironic*): Pentru ea, țriful nu a fost „așa de drăguț”.

Bözi: Dar a venit. Și ea, și soțul, și cei doi băieți. Mulți s-au descurcat bine aici.

Evi: Dar ceea ce este tipic pentru alia noastră²⁰ este că noi nu suntem *nyafkák*. Noi nu ne văicărim.

Bözi: Nu. Pentru noi, așa cum e, e bine.

Evi: Nu ne văicărim, nu facem mofturi, suntem mulțumiți cu ce e.

Bözi: Când am ajuns, aveam deja familie aici.

Evi: La nunta lui Babi, Neumann rabi bácsi a făcut nunta, nu-i așa?

Bözi: Cred că da, dar nu știu, pentru că nu am fost invitați. (*Se vede că a fost jignită.*) Niște snobi! (*Răsete*). Nu pot să-mi țin gura. Nu te supăra, Evike!

Evi (*râde*): Nu, aștept doar să spui tot. Pentru că nu ai spus încă tot.

Bözi: Mai am doar puțin de trăit.

Evi: Să te țină Dumnezeu *bis 120*. Dar ți-am spus: pe cine nu mai e între noi, trebuie să-l lăsăm să se odihnească în pace.

Bözi (*brusc, spre mine*): Mama ta era născută Fuchs, nu-i așa?

Cum de știți?

Știu. Nu pot să uit. Era din Sighet, dar nu avea legătură cu familia Fuchs din Timișoara. Am văzut-o o singură dată, că nu prea mergeam în Fabric.

Cel care nu-și cunoaște trecutul, nu poate să aibă viitor

Vă lipsește Timișoara?

Bözi: Da, ce să spun, da, sincer. O spun în fața lui Evi, da. M-am simțit bine. Am tot ce-mi trebuie aici, dar de multe ori mă apucă așa un dor...

Evi (*oftează*): Da...

E normal. Acolo ați trăit cea mai mare parte din viață.

Evi: Nu, nici măcar. Mama are 97 de ani și suntem aici de 53 de ani, dar totuși...

Am avut cercei, ca orice fetiță româncă – niște bobite de aur – nu m-au lăsat să plec cu ei. Aveam o amuletă, micuță de tot, tata a agățat-o pe o sfoară, nu era nici măcar un lăntșor, mi-au luat-o. Mama a primit, când s-a născut, tot un fel de amuletă mică, nici pe asta nu au lăsat-o să o ia cu ea. Nici măcar cărțile mele nu am putut să le iau cu mine. Am un vis: să regăsesc „Peripețiile lui Aricică”. Asta era cartea mea din copilărie, de care îmi aduc aminte. Peter a încercat să o găsească, nu a reușit. Nimic, niciunde. Nimic nu am adus de acolo. Așa că am șters totul. Am uitat limba.

Îți lipsește...

¹⁸ Organizație care sprijină imigrarea evreilor în Israel și îi ajută pe nou-veniți cu mobilier și obiecte de menaj utile, de o calitate inferioară.

¹⁹ Fiica bunicii și sora lui Bözi.

²⁰ Valul de imigranți din România.

Sigur. Asta nu sunt eu. Numele meu este Eva. Atunci când am venit în țară, am ajuns la chibut câteva luni după ce am sosit aici. Mi-au spus: „Ce-i asta, Eva? Nu se poate, trebuie să-ți schimbi numele în Hava”. Nu știu cum să-ți spun: e ceva în mine, mi-a rămas în cap, undeva într-un colțisor, ascuns. Am fost învățătoare, am avut copii *olim hadașim*²¹ în clasă. Niciodată nu le-am spus să-și schimbe numele: Jorge în Ghiora sau Lorena în Ilana. Niciodată nu le-am spus să aibă nume ebraice. Acum câțiva ani am hotărât să mă întorc la numele meu de Eva. Pentru că mi-au luat ceva, identitatea mea, ceea ce am fost. Acum nu se mai face, au înțeles că nu e bine, că numele face parte din identitate și nu e bine să-i impui cuiva să-și schimbe numele.

Odată a venit Ben Gurion în vizită, în fabrica unde lucra tata, în Migdal Haemek. I l-au prezentat pe tata: Altmann. Ben Gurion l-a întrebat: „Dar de ce te cheamă Altmann?” – că avea ideea asta fixă, că toate numele trebuie ebraizate. Tata i-a răspuns: „Domnul meu, am o fiică; atunci când se va mărita, ea își va schimba numele. Dar eu nu mi-l schimb!” Orice soldat sau diplomat care a fost trimis în străinătate a trebuit să-și ebraizeze numele. Soțul meu a fost Rubin, l-au făcut Reuven.

Când am fost la *rabi bácsi*, am avut prima oară sentimentul că sunt evreică. De asta l-am iubit atât de mult. Foarte puține amintiri am, am șters totul. Numai de el îmi aduc aminte. După atâția ani, tot îmi lipsește. (*Îi dau lacrimile.*) Asta tot timpul m-a apăsător, este o greutate care nu dispare. Cel care nu-și cunoaște trecutul, nu poate să aibă viitor.

Bözsi Altmann cu strănepoții, Israel, 2013

Interviu realizat de **Getta Neumann** în noiembrie 2012, în Migdal Haemek, Israel și publicat în volumul "Destine evreiești în Timișoara. Portretul comunității din perioada interbelică până azi". Editura Hasefer 2014

²¹ Imigranți nou-veniți. (ebraică)